

Urbán Gyula

A peregrinus

In memoriam Péter Gábor

„Lidérces messzi fény...”
– az voltál Gábor;
ahogy atyánkfia
magát siratgatta.

Véredben pusztai tejjel dúsult,
nomád.
Nyomodban patahang.

Szőrén!
Szőrén!
Habzó szőrén!

Polgárként bejártad e régen ismert világot:
az oikumené
minden csücskét.
Álmodban láttad a Dél Keresztjét,
s hűsített pingvines Antarktiszed.
Gladiátorokat mentettél meg,
városokat sarcoltál, katedrálisokat építettél.
Majd urak diktálta
egyharmad vágással
négyfelé osztott testtel végezted,
hiszékeny peregrinusom.

Fekszel kettő,
de egy föld alatt.

URBÁN GYULA (1938) író, költő, színházi rendező.

A torna

Stolba Jenő barátomnak

Különféle, bizonytalan születésű apródok itattak
mindenféle; arany-, ezüst-, fakelyhekből
a szünetekben.
Mind keserű volt.

Pajzsodról a különleges ecsetekkel festett víz
mindig levitt az Adriához, drága barátként.
S a Napot, mely a címer felső részén ragyogott,
sohase takartad el előlem.

Amióta rád igazították a sisakot,
eltiltottál a küzdőtérrel.

Így nem voltam jelen a tornán,
hol cédrus szilánkok és sívító vér s más testi-nedvek
törték össze a lódobogást s a hirtelen
csöndet.

Molnár Ferencnek

Nincs paca.
Lefolyta önmagát.
És üveggolyó sincs.
Színes por maradt utána.
Sivár sivatag.
A rongylabdákat mind sterilizálták.
Rákos mellek helyén
gólokról álmodoznak.
A kémia óra szagos csodái helyén
Hirosima.

És grund sincs már,
amiért
meghalni érdemes.

Nietzsche

Bálintnak születésnapjára; keserédesen

A Vezúv kürtőjében áll egy kocsmá.
Nem tud róla más, csak én.
Bármely pillanatban összeomlik.
Széke és asztala csupa szén.

Ide invitállak, drága fiam,
ide, hol a vigalom is veszély.
Ülünk egy füstös mélyedésben.
Alattunk pöfög a kén.

Ehetnének vonatunk ablakán
bezúduló narancs- vagy citromillatot,
de egy vén filozófus nem engedi.
Nekünk el kell kerülnünk Sorrentót.

S mert nem termettünk erősebbnek,
esszük a láva ízes paradicsomát.
Köröttünk farkasként üvöltő nők
szeldesik szét az éjszakát.

Alattunk egy gipsszel mentett
eb vicsorog még egy utolsót,
s várja, hogy kettétörje
a vulkán, mint egy ócska, fehér korsót.

Haiku-szerű

Ha a virágot elfogadtad,
fogadd el a gyümölcs recsegését
más, idegen fogak között.

Szerény kis kiáltvány

Nem vagyok laureátus!
Ősz hajamat nem szorítja
se babér, se ezüst, se arany pánt.
Ezért szállhat az ég felé.
Semmi és senki nem gátolhatja,
akár csak lepattogzó testű
szentek és angyalok szájából
tekeredő, letörölhetetlen igék
egy omladozó kis kápolnában.
Míg én egy budaörsi sarkocskában,
a saját zsírom lángja mellett,
írom
a majdan megszakadó
szöveget...

Tavaszi szemle

Minden más;
valami zümmögő
isteni játék.
Talán a teremtés folytatása.

Dongók, méhek, egy-egy tücsök alvó szuszogása.
A vérét csurgató tulipán;
szirmai mélyén valami előírt feketeséggel.
Talán a föld kitörése a büszke száron keresztül.
A százszorszépek a kaszálatlan fű mélyén.
A halott cseresznyefa; törzsén a mohó borostyánnal.
S a pünkösdi rózsa, mely szintén csupa vér.
A virágok Kiplingi Nagy Futása.

Ez már nem az én tavaszom.

Havazom...